

Κανὼν ἱκετήριος εἰς τὸν Ἄγγελον, τὸν φύλακα τῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ τοῦ Μαυρόποδος.

Οὓ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸν Ἄγγελον μέλπω σε τὸν φύλακά μου. Ὠδὴ Μοναχοῦ Ἰωάννου.

(πρὸ ἐκάστου τροπαρίου ὄλων τῶν ᾠδῶν λέγομεν· «Ἄγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ», πλὴν τῶν Δόξα, καὶ νῦν)

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἄγρυπνον φύλακα τῆς ἐμῆς, ψυχῆς καὶ προστάτην, τῆς ζωῆς μου καὶ ὀδηγόν, θεόθεν ὄν ἔλαχον ὑμνῶ σε, Ἄγγελε θεῖε Θεοῦ Παντοκράτορος.

Οθέλων σωθῆναι πάντας βροτούς, ἀγίους Ἀγγέλους, ὀδηγοὺς καὶ φωταγωγούς, ἐπέστησας Λόγε, τοῖς ἀνθρώποις, χειραγωγῶντας ἡμᾶς πρὸς τὸν φόβον Σου.

Νυκτὶ συνεχόμενον ζοφερά, καὶ μέλανι γνόφῳ, καλυπτόμενον τῶν παθῶν, φωτὶ μετανοίας αὔγασόν με, ὁ ὀδηγὸς καὶ προστάτης καὶ φύλαξ μου.

Δόξα.

Αἰσchrῶν ἐνθυμήσεων ἐν ἐμοί, πηγάζει πλημμύρα, βορβορώδης καὶ ζοφερά, τοῦ Θεοῦ χωρίζουσα τὸν νοῦν μου· ἦν ἀποξήρανον, ὃ ἀντιλήπτῳ μου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαλήνη Σύ Δέσποινα καὶ λιμὴν, τῶν χειμαζομένων, ἐν πελάγει ἁμαρτιῶν· διό Σου προστρέχω τῷ λιμένι, κλυδωνιζόμενος σάλῳ ποικίλων παθῶν.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Γεηροῦ καὶ πηλίνου, καὶ χοϊκοῦ κράματος, ἔσχηκὸς τὴν ὑπαρξιν, τῇ γῆ προσήλωμαι· ἀλλ' ὧ̃ προστάτα μου, καὶ ὀδηγέ μου καὶ ῥῦστα, τρέψον μου τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, τοῖς πονηροῖς ἔργοις μου, καὶ παραπικραίνω καὶ θλίβω, καὶ παροξύνω σε, καὶ οὐκ ἐθέλοντα, ἀπὸ μακρόθεν ἐστάναι, τὸν ἐμὸν ὑπέρμαχον, καταναγκάζω σε.

Λύπης καὶ ἀθυμίας, παρεκτικὸς γίνομαι, ὡς ἀμετανόητος ἀμείνων, καὶ ἀδιόρθωτος· διό μοι δώρησαι, μετανοῆσαι γνησίως, καὶ χαροποιῆσαί σε, τὸν ἐμὸν φύλακα.

Δόξα.

Οὐρανὸν ἀοράτως, τὸ τοῦ Θεοῦ πρόσωπον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς καθημένου, καὶ ἐπιβλέποντος, ἐπὶ τὴν γῆν νοερῶς, καὶ τρέμειν ταύτην ποιῶντος, αἴτησαι σωθῆναί με, Ἄγιε Ἄγγελε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Νοῦν καὶ φρένα καὶ λόγον, δῶρον Θεοῦ εἴληφα, ὅπως ἐπιγνοὺς τὸν Δεσπότην, ἔργοις τιμήσω καλοῖς· ἐγὼ δὲ πάθεσι, τὴν δωρεὰν ἀτιμάσας, τὸν δοτῆρα ὑβρίσα· Δέσποινα, σῶσόν με.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς.

Οτῆς ψυχῆς μου φυλακτῆρ καὶ τοῦ σώματος, ἀφορισθεῖς μοι ἐκ Θεοῦ θεῖε Ἄγγελε, θεομιμήτως πάριδε πανάγιε, ἅπαντα τὰ πταίσματα, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· ῥῦσαι τοῦ δολίου με, τῶν ποικίλων παγίδων, καὶ τὸν κοινὸν ἰλέωσαι Θεόν, ἵνα ἐν κρίσει παράσχη μοι ἄφεσιν.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Μὴ ἐννοῶν, τὸ φοβερὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ μέλλω, Σῶτερ παραστήσεσθαι, καὶ δοῦναι λόγον περὶ παντός, ἔργου τε καὶ λόγου, μηδὲ θανάτου τὸ ἄδηλον, εἰς νοῦν λαμβάνων ὅλως, ἀδιόρθωτος μένω. Ὄδηγέ μου μὴ ἐγκαταλίπης με.

Επιμελῶς πᾶσαν κακίαν ἐτέλεσα, νηπιόθεν, καὶ οὐκ ἐπαυσάμην σε, τὸν ἀντιλήπτορα τὸν ἐμόν, τοῦ παραπικραίνειν, ἀθέσμοις λόγοις καὶ πράξεσιν· ἀλλ' οὖν μὴ ἐκκακίσης, ἀλλ' ἐπίμεινον ἔτι, συνετίζων φωτίζων στηρίζων με.

Λόγου Θεοῦ μακροθυμίαν μιμούμενος, τοῦ ἐλθόντος, ὅπως εἰς μετάνοιαν, καλέση πάντας ἁμαρτωλούς, καὶ ἐκδεχομένου, αὐθαίρετον τὴν διόρθωσιν, καὶ μὴ βιαζομένου, καὶ αὐτός ὁδηγέ μου, ἐπ' ἐμοὶ μακροθύμως παράμεινον.

Δόξα.

Πόρρω Θεοῦ, ἡ ἁμαρτία με ἔβαλε, τὸν ἀχρεῖον, δοῦλον καὶ ἀνάξιον· ἀλλ' ὁ Δεσπότης μου Ἰησοῦς, προσελάβετό με, εὐσπλάγχχνως καὶ ὠκειώσατο· ἐγὼ δὲ τὴν τοσαύτην, ἀθετῶν Αὐτοῦ χάριν, ἔτι θλίβω καὶ σέ, θεῖε Ἄγγελε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ως ἀληθῶς, ὁ Κύριος ἐβασίλευσε, βασιλείαν, τὴν μὴ διαπίπτουσαν· καὶ ἐνεδύσατο ψαλμικῶς, ἐκ Σοῦ Θεομητορ, ὠραιότητα εὐπρέπειαν, τὴν σάρκα τὴν ἁγίαν, δι' ἧς θάνατον εἶλε, καὶ καθεῖλεν αὐτοῦ τὰ βασίλεια.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Σὲ φρουρὸν κεκτημένος, σύνοικον, συνόμιλον, ἅγιε Ἄγγελε, συμπαρομαρτοῦντα, συνοδεύοντα, συμπαραμένοντα, τὰ σωτηριώδη, ὑποτιθέμενον ἀεὶ μοι, ποίαν ἔξω συγγνώμην ἀσύνητος ὢν;

Εν πολλῇ παρρησία, θρόνῳ παριστάμενος τοῦ Παντοκράτορος, καὶ περιχορεύων περὶ τὸν Βασιλέα τῆς κτίσεως, τῶν πολλῶν κακῶν μου, παρασχεθῆναί μοι συγγνώμην, ὁ ὑπερασπιστής μου δεήθητι.

Τὰς βασάνους προβλέπων, καὶ τὰς τιμωρίας τὰς ἀναμενούσας με, καὶ τὴν πώρωσίν μου, καὶ τὴν ἀναλγησίαν καὶ τύφλωσιν, ἐλεῶν στενάξεις καὶ σκυθρωπάξεις, καὶ στυγνάξεις κατηφείας πληρούμενος, ῥῦστά μου.

Δόξα.

Οὐδὲ μίαν πρὸς ὥραν, ἀλλ' οὐδὲ στιγμὴν, ἢ καὶ ταύτης βραχύτερον, συνεχώρησά σοι, τῷ ἐμῷ εὐεργέτη καὶ φύλακι, ἐπ' ἐμοὶ χαρῆναι, καὶ εὐφρανθῆναι, καὶ σκιρτῆσαι, ἀμαρτίαις αἰεὶ συμφθειρόμενος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Νέον βρέφος ὠράθη, ὁ ἀπερινόητος ἐκ Σοῦ πανάμωμε· ὁ σταθμῷ τὰς νάπας, καὶ τὰ ὄρη ζυγῷ στήσας γνώσεως· ὁ χορὸν ἀστέρων διαριθμῶν, καὶ βῶλον δρόσου, καὶ ἀνέμων πνοὴν μεταθέμενος.

Ῥδὴ Ϛ'. Τὴν δέησιν.

Φυλάσσων καὶ παρεμβάλλων κύκλω μου, καὶ ὀρμᾶς ἀναχαιτίζων δαιμόνων, καὶ τὰς αὐτῶν θηριώδεις ἐφόδους, τὰς κατ' ἐμοῦ ἀναστέλλων ἐκάστοτε, μὴ λίπης, ὁ φύλαξ ὁ ἐμός· σὲ γὰρ ἔχω θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Ὶπέρτιμον καὶ εὐῶδες ὦν μύρον, μὴ βδελύξη τὴν ἐμὴν δυσωδίαν, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ μέχρι τέλους, ἀλλ' ἀδιάστατος ἔσο μοι φύλαξ αἰεὶ· καὶ ἥλιος τόπους ῥυπαροῦς διερχόμενος γὰρ οὐ μολύνεται.

Λιβάδας δακρυομβρύτους ὀμβρίζειν, τὸν στεγάζοντα ἐν ὕδασι λόγῳ, τὰ Ἐαυτοῦ ὑψηλὰ ὑπερῶα, χάριν μοι δοῦναι δυσώπει, προστάτα μου· ὡς ἂν δι' ἐκείνων καθαρθῇ ἡ καρδία μου, καὶ καθορᾷ τὸν Θεόν.

Ὶύλως ὡς καθαρὸς καὶ ἄϋλος, παρεστῶς τῷ καθαρῷ καὶ ἀύλῳ, καὶ πρὸς Αὐτὸν κεκτημένος πλουσίαν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν οἰκειότητα, δυσώπησον Τοῦτον ἐκτενῶς, τὴν ψυχὴν μου σωθεῖσαν χαρίσαι μοι.

Δόξα.

Καλύψειεν ἐντροπὴ καὶ αἰσχύνη, τὰς αἰσχροὺς καὶ δυσειδεῖς καὶ ζοφώδεις, ὅσους ἐχθρῶν, ὀπηνίκα τοῦ σκήνου, ἢ ταπεινὴ μου ψυχὴ διαζεύγνυται· αὐτὴν δὲ σκεπάσαις, ὀδηγέ, σαῖς λαμπραῖς πανιέροις τε πτέρυξι.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Αγίων ἀγιωτέρα Ἀγγέλων, Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ὑπερτέρα, τὸν χαμερπῆ καὶ χαμαίζηλον νοῦν μου, τῆς γεηρᾶς καὶ προσύλου ἐφέσεως, ὑπέρτερον δεῖξον ἀπὸ γῆς, πρὸς οὐράνιον πόθον ὑψώσασα.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Θεοῦ λειτουργέ, καὶ φύλαξ μου πανάριστε, τῷ ἀμαρτωλῷ, ἀεὶ μοι συμπάραμενε, κακουργίας πάσης με τῶν δαιμόνων ἐκλυτρούμενος, καὶ πρὸς θείας τρίβους ὁδηγῶν, ζωὴν προξενούσας τὴν ἀκήρατον.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μυριάδας τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων ἐμοὶ ληστῶν ἀφανῶν, ζητούντων τὴν ψυχὴν μου, ἀρπάσαι καὶ σπαράξαι, τῇ πυρίνῃ ῥομφαίᾳ σου, ἀποσοβῶν κραταιῶς, μὴ λίπης βοηθέ μου.

Ὅταν μέλλη με κρῖναι, ὁ Κριτὴς καὶ Θεός μου καὶ κατακρῖναί με, τὸν κατακεκριμένον, ὑπὸ τοῦ συνειδότος, πρὸ ἐκείνης τῆς κρίσεως, μὴ ἐπιλάθῃ τοῦ σοῦ δούλου, χειραγωγέ μου.

Ἐλπὴν σχὼν τὴν μητέρα, καὶ πηλὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν προπάτορα χοῦν, τῇ τούτων συγγενείᾳ, εἰς γῆν διόλου βλέπω· ἀδεῶς δός προστάτα μου, καὶ ἄνω βλέψαι ποτὲ, πρὸς οὐρανοῦ τὸ κάλλος.

Ὡς ὠραῖος τῷ κάλλει, καὶ γλυκὺς καὶ χαρίεις, ὁ ἠλιόμορφος νοῦς, φαιδρῶς παράστηθί μοι, προσώπῳ μειδιῶντι, ἰλαρῷ τε προσβλέμματι, ἠνίκα μέλλω τῆς γῆς, ἀπαίρειν ὁδηγέ μου.

Δόξα.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους, διὰ φιλανθρωπίας περιουσίαν πολλήν, τῶν σῶν πτερύγων σκέπη, φρουρέ μου σκέπασόν με, ἐκδημοῦντα τοῦ σώματος, ὡς μὴ ἰδεῖν δυσειδῆ, πρόσωπα τῶν δαιμόνων.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, ἡ κλῖμαξ ἡ νοητή, δι' ἧς Θεὸς κατέβη, καὶ ἄνθρωπος ἀνέβη, οὐρανῶν Βασιλείας με, τοῖς οἰκτιρμοῖς σου Σεμνή, ἀξίωσον Σὸν δοῦλον.

Ῥδὴ η' . Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μετὰ Θεὸν σὲ ἔλαβον, ἐκ Θεοῦ ἀντιλήπτορα, καὶ χειραγωγόν, καὶ βοηθὸν καὶ πρόμαχον, πανάγιε Ἄγγελε· διὸ μὴ παύση δέομαι, καὶ παιδαγωγῶν, καὶ νουθετῶν, καὶ διδάσκων τὰ δέοντά με πράττειν, καὶ φωτίζων τὸν νοῦν μου, ἕως με παραστήσης τῷ Χριστῷ σεσωσμένον.

Ὅταν οἱ θρόνοι τίθωνται, καὶ αἱ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν καθέζηται, καὶ κρίνονται ἄνθρωποι, καὶ Ἄγγελοι παρίστανται, καὶ κλονῆται γῆ, καὶ πάντα φρίσση καὶ τρέμη, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, ἐπ' ἐμοὶ δεῖξον τότε, καὶ ῥῦσαί με γεέννης, Χριστὸν καθικετεύων.

Νῦν ὡς κηρίον μέλισσαι, ἀοράτως κυκλοῦσί με, οἱ θεοστυγεῖς καὶ λυμεῶνες δαίμονες, ὡς ἄρπαγες ὄρνιθες, ὡς δολεραὶ ἀλώπεκες, καὶ ὡς αἰμοφάγα, πετεινὰ σαρκοβόρα, κυκλόθεν ἵπτανταί μου. Σκέπασόν με φρουρέ μου, ὡς ἀετὸς σκεπάζει τὰ ἑαυτοῦ νοσσία.

Ἀπὸ βλεφάρων δάκρυα, ἀστακτὶ καταρρέοντα, μετὰ δαψιλοῦς τῆς προχοῆς παράσχου μοι, δι' ὅλου με πλύνοντα, ἐκ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ὡς ὑπὲρ χιόνα, λευκανθέντα χιτῶνα, φορέσας μετανοίας, εἰς νυμφῶνα τὸν θεῖον, εἰσέλθω σε γεραίρων τὸν ὑπερασπιστὴν μου.

Χριστοῦ ναὸν ὑπάρχουσαν, τὴν καρδίαν μου πάθεσι, χοίρων νοητῶν, διατριβὴν ἐτέλεσα· ἀλλὰ με δυνάμωσον, ὁ τῆς ἐμῆς ψυχῆς βοηθός, ταύτην καθαρῖσαι, θυμιάσαι, ῥαντίσαι, ἀρώμασι καὶ μύροις, προσευχῶν καὶ ἀγνείας, ὡς ἂν ὑπάρξῃ πάλιν, ναὸς Χριστοῦ εὐώδης.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Ο ὁδηγὸς καὶ φύλαξ μου, καὶ προστάτης καὶ ρύστης μου, τῆς ἀπεγνωσμένης μου ψυχῆς ὁ ἔφορος, ἡνίκα τῆς σάλπιγγος, τὸ φοβερὸν ἀπήχημα, μέλλῃ με τῆς γῆς, ἐξαναστῆσαι εἰς κρίσιν, ἐγγύς μου στήθι τότε, ἰλαρὸς καὶ χαρίεις, ἐλπίδι σωτηρίας, ἐξαίρων μου τὸν φόβον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Υπερβολῇ χρηστότητος, δωρεάν με ἐλέησον, ἢ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγὴν κυήσασα· ἐλέους γὰρ ἄξιον, οὐκ ἔχω τί προσάξω σοι· τῶν γὰρ ἀγαθῶν μου, οὐδαμῶς χρεῖαν ἔχεις, ὡς τὸν ἀγαθοδότην, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἀρρήτως συλλαβοῦσα, ἢ Κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδοιμί σε ἐκ δεξιῶν, τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς παριστάμενον, φαιδρὸν καὶ ἡμερον, τὸν ἀντιλήπτορα καὶ προστάτην μου, ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ, βιαίως τὸ πνεῦμά μου, καὶ τοὺς ζητοῦντάς με, συλλαβεῖν πικροὺς ἐχθροὺς φυγαδεύοντα.

Ως Θεοῦ θεῖος λειτουργός, ποιῶν Αὐτοῦ τὰ θεῖα θελήματα, πολλὴν πλουτεῖς πρὸς Αὐτὸν τὴν παρρησίαν, ἅγιε Ἄγγελε· διὸ θερμῶς ὑπὲρ ἐμοῦ, Αὐτὸν παρακάλεσον, ὡς ἂν σωθεῖς διὰ σοῦ ἀνυμνῶ τὴν προστασίαν καὶ σκέπην σου.

Απασαν τὴν ἐμὴν ζωὴν, ἐν πολλῇ διαδραμῶν ματαιότητι, τῷ τέλει ἤγγισα, καὶ δυσωπῶ σε τὸν ἐμὸν φύλακα· Γενοῦ μοι ὑπερασπιστής, καὶ πρόμαχος ἅμαχος, ὅταν διέρχωμαι τοὺς τελώνας τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος.

Νοός μου τὰς παρεκτροπὰς, ῥεμβασμοὺς αἰχμαλωσίας, φαυλότητας, καὶ τὴν αἰσχρονοίαν τῶν ἀκαθάρτων καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, τρέπειν ἐννοίας εἰς καλὰς, μὴ λίπης προστάτα μου, καὶ ἀγαθοὺς λογισμοὺς, κατανύξεως ἐμπύρου γεννήτορας.

Νίκησον τῶν ἐμῶν κακῶν, Ἰησοῦ μονογενὲς ὑπεράγαθε, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου, τὴν ἀμετρίαν καὶ πολυπλήθειαν, τοῦ Σοῦ αὐλοῦ λειτουργοῦ, θεῖαις παρακλήσεσιν, ὃν μοι ἐπέστησας νηπιόθεν, ὡς φιλάνθρωπος φύλακα.

Δόξα.

Ὁ λην μου σοὶ μετὰ Θεόν, σωτηρίας τὴν ἐλπίδα ἀνέθηκα, τῷ ἐμῷ φύλακι, καὶ κηδεμόνι καὶ ἀντιλήπτορι· κοινήν πρεσβείαν πρὸς Θεόν, ὑπὲρ ἐμοῦ ποίησον, συμπρεσβευτὰς προσλαβών, τῶν Ἀγγέλων τοὺς χοροὺς καὶ συλλήπτορας.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Υ ψωσον κέρας εὐσεβῶν, καὶ κατάβαλε βαρβάρων φρυάγματα, Θεογεννήτρια, ἀπολιόρκτητον διασώζουσα ταύτην τὴν ποιμνὴν Σου, ἐν ἧ τὸ μέγα Σου ὄνομα, καὶ πολυδόξαστον, μεγαλύνεται πιστῶς καὶ δοξάζεται.

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὡ Ἄγγελε Θεοῦ, ὁ παρεστῶς ἀμέσως, τῇ ἀγία Τριάδι, μὴ παύση ἱκετεύων, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου.

Ὡς ἔλαβες ἰσχύν, φυλάττειν τὴν ψυχὴν μου, παρὰ Θεοῦ μὴ παύση, σκέπη τῶν σῶν πτερύγων, αὐτὴν σκέπων ἐκάστοτε.

Χάρις τῷ Ἰησοῦ, τῷ δόντι μοί σε μέγαν, φύλακα τῆς ψυχῆς μου, καὶ ὄπλον κατ' ἐχθρῶν μου, Ἄγγελε θεοτίμητε.

Ἀξίωσον κάμῃ, τυχεῖν τῆς Βασιλείας, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἵνα σὺν σοὶ κραυγάζω, τὸν ὕμνον τὸν Τρισάγιον.

Δόξα. **Τριαδικόν.**

Φ ὧς δεύτερον σὺ εἶ, μετὰ Θεόν φρουρέ μου· μὴ παύση προστατεύων, ἰδεῖν κάμῃ τὸ σέλας, τῆς Τριλαμποῦς Θεότητος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἀγγέλων καὶ βροτῶν, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ παύση ἱκετεύειν, Παρθένε τὸν Υἱόν Σου, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου Σου.

ΕΥΧΗ

εις τὸν Ἄγγελον φύλακα τῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς.

Ἄγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστὼς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καὶ ταλαιπώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλίπης με τὸν ἀμαρτωλόν, μηδὲ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκρασίαν μου· μὴ δώης χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι, κατακυριεῦσαί μου τῇ καταδυναστεία τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος· κράτησον τῆς ἀθλίας καὶ παρειμένης χειρός μου, καὶ ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ναί, ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καὶ σκεπαστῆς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ εἴ τι ἥμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν· σκέπασόν με ἐν τῇ παρουσίᾳ νυκτὶ καὶ διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἔν τινι ἀμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεόν· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ ἐπιστηρίξαι με ἐν τῷ φόβῳ Αὐτοῦ, καὶ ἄξιον ἀναδεῖξαι με δοῦλον τῆς Αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.